

Schiță autobiografică

Cea mai mare greșeală am făcut-o atunci când am acceptat să cobor împreună cu voi în acest oraș vestic, mai mult un burg medieval decât ceva care să aducă cu extravagantele megalopolis-uri de prin alte părți, în această gară veche din cărămidă galbenă, un fel de monument local, mândria concitadinilor, un fel de îngemănare între spleen și anxietate, o gară à la Octavian Paler, găzduind, pe lângă cele trebuincioase traficului de marfă și călători, un restaurant sordid și o mulțime de oameni care așteaptă să le treacă viața.

Stau și te privesc cum nici nu mă bagi în seamă ca altădată când îmi făceai complimente spunându-mi că am niște sâni magnifici, cei mai frumoși sâni din lume și pe bună dreptate, că așa și erau, fără falsă modestie. Să știi că începi să-mi fii nesuferit. Te zgâiești mereu la chelnerița aceea brunetă de parcă n-ai mai fi văzut o țigancă în viața ta și nici măcar nu aud ce tot îndrugi acolo când îți apropii capul de cel al tatălui tău. Pe bătrân îl înțeleg, poate nu i-a plăcut de mine niciodată și nici nu s-a sfiit să mi-o arate ori de câte ori a avut ocazia, dar cu tine e cu totul altceva. E adevărat, nu mai sunt tânără, sâni mi s-au cam lăsat, pe la solduri am adăugat ceva „fălcuțe”, dar pot să-ți spun cu siguranță că încă se mai găsesc destui bărbați în care pot trezi dorințe.

O încăpere strâmtă și afumată mirosind îngrozitor a prăjeli și băuturi vărsate, cu pardoseala din mozaic păstrând urmele nenumăraților rătăciți, dezorientați, doar însetați sau în căutarea unui partener care să le asculte nimicurile personale ridicate la rang de catastrofă universală, vorbe îngălate, strecurate printre răgâieli nestăpânite. Tejgheaua impermeabilizată cu tablă zincată, suportând fără revoltă duzinile de pahare imprimare proaspăt cu mărcile unor buze libidinoase, se lasă, din când în când, mângâiată pe spinare cu cârpa jilavă mânuită cu gesturi lascive de un barman puhav. Pe fața de cașcaval doar ochii înroșiți de fum și nesomn încearcă să schițeze caricatura unui chip omenesc.

Degeaba rânjești și încerci să mă privești șagalnic, tot nu vei reuși să dobândești iertarea și nici nu știu ce mă face să mai stau cu voi, poate faptul că nu prea cunosc orașul... Sunt nevoită să suport privirile insistente ale uitaților de pe la celelalte mese și nici măcar nu ai habar cât de mare este greața ce mă cuprinde când îmi întorc capul spre bancheta din fața vitrinei, acolo unde stau

soldații, iar tu nici nu observi semnele obscene pe care mi le fac, vai, cum n-am putut suferi niciodată acești soldați perversi; se pare că nu vezi nimic în jur; nu te-ai sătura niciodată de poveștile astea răsuflate ale tatălui tău... de ce te-oi mai fi iubind...

O vitrină nespălată de când a fost montată, pătată de muște, plină de amprente unsuroase, mirosind a mâini transpirate, un fel de piele de reptilă, translucidă, în spatele căreia se ghicește peronul pe care cad insistent picături murdare strecurate ilegal printre crăpăturile copertinei din plăci de azbociment. Rar mai trece alene câte un tren de marfă țacănindu-mi prin creier cu zeci de perechi de roți greoaie, accentuându-mi și mai mult tristețea ce m-a cuprins în această gară a iluziilor pierdute – ce livresc sună, nu-i așa? – și totuși această atmosferă cu toate elementele ei ar împinge la sinucidere până și pe cel mai optimist muritor. De ce am venit oare cu tine aici? Poate nu-mi voi explica niciodată. Gândurile îmi sunt mereu speriate de gesturile lubrice ale soldaților. Parcă le simt postavul tunicilor jilav, îmbibat de ploaie, cu iz de câine ud, o senzație atât de concretă încât îmi vine să vărs...

Te uiți, dar nu vezi nimic, ori ești prea beat, ori te-a cuprins iar orbirea ta proverbială, când nu te interesează nimic din cele ce se petrec în jurul tău și, zici tu, te concentrezi numai asupra unui singur gând, dar povestea actelor de puritanism ale bătrânului cred că și eu o știu pe de rost; nu te mai uita așa la mine, că mă îngrozești, ai o privire albă care mă sperie – știu și eu cum s-a purtat la sfârșitul războiului când, tânăr fiind și plin de bunătațe necondiționată (care pare să fie caracteristică familiei voastre, Marea Familie...), i-a scăpat de la moarte prin infometare pe niște refugiați, iar în aceeași noapte, una dintre femeile din grup și-a trimis fiica în patul lui și el nu s-a atins de ea, nu pentru că nu ar fi fost în stare, ci pentru că nu se cădea, alegând să fie jignit „Soldat murdar!” i-ar fi zis și el doar i-a zâmbit gonind-o blând, era logodit și nu-și putea înșela iubita, dar mai mult nu se putea înșela pe sine, ne explica el de fiecare dată... știu toate istorisirile astea și nu pricep cui i-ar mai putea fi de folos morala într-o astfel de gară...

Văd un ecran de pe care personajele au coborât să stea pe bancheta unsuroasă, cu spatele la el; s-au descheiat toți la vestoane și-și scarpină piepturile juvenile. Nu par să aibă mai

mult de optsprezece-nouăsprezece ani. Obrazurile a doi dintre ei nu cred să fi întâlnit vreodată briciul. Cel brunet se ridică de la masă și se-ndreaptă legănându-se către tejghea, unde chelnerița își scrie comenzile. O cuprinde pe după mijloc – sigur îi mângâie, ca din întâmplare, un sân. Ea îl respinge, zâmbind totuși, apoi îi face un semn cu capul barmanului. Acesta clipește des, făcând să-i dispară ochii într-o masă de osânză și pricepe că trebuie să scoată de sub tejghea o sticlă de votcă botezată, pe care gustul deturnat al soldaților n-o vor da în vileag. Brunetul apucă sticla cu oarecare stângăcie și vine spre masa noastră, tu nu vezi nimic, iar îți spune ceva bătrânul și nici măcar nu-ți pasă că soldații sunt pe punctul de a începe un flirt cu mine. Femeia care sunt îmi spune că se va isca un scandal. Am mai văzut militari beți în permisiu, năpădind trenurile certându-se cu toată lumea, căutând motive de gâlceavă și rareori ocolind încăierările, spre deliciul patrulelor.

Chiar ți-ai ieșit din amorțeală? Îți mai pasă cât de cât de mine sau reziduuri de gelozie căzute în văgăuna sufletului te-au trezit și în cele din urmă îți dai și tu seama că de câteva ore, de când zăcem în birtul ăsta împuțit, sunt filată și probabil posedată în gând, iubită pe rând de cei câțiva soldați de la masa din fața vitrinei; și acum să nu-mi spui că te-ai ridicat să mergi la ei... nu pot să cred că ești atât de orb și nu-i vezi cum te sfidează rânjindu-ți și cum abia așteaptă să spargă de colțul mesei sticla aceea lunguiață și cu gâtul ei astfel ascuțit, mai tăios decât lama unui brici, să-ți desfigureze mutra ta de inger beat; mai bine așază-te la loc și ascultă-l pe bătrânul care te trage de mânecă, măcar acum, dacă n-ai vrut să-l ascuți atunci când te-a sfătuit să nu te însori cu mine...

Nu-ștelegi și, plictisit, te apropii de masa lor. Nimeni nu bagă de seamă, rumoarea este aceeași, fumul gros estompează mișcările, gesturile, expresiile și gândurile. Ai ajuns și niciunul nu a schițat vreun gest, nici o sticlă nu a sărit în țândări, măștile lor de veselie chinuită au devenit mirate la întrebarea ta, apoi și-au recăpătat aspectul inițial. Brunetul a chicotit și te-a plesnit ușor peste șale, arătând cu mâna dreaptă spre mine. Tot spre mine ți-ai întors și tu chipul inexpressiv, apoi ai făcut un semn discret, frecându-ți policarul de arătător, moment în care soldații au început să se caute febrili prin buzunarele tunicilor, aruncând pe masă monede și bancnote; nu puteam să văd precis valoarea lor, din cauza fumului care nu contenea să se îngroașe și parcă începuse să se reverse în valuri și, în clipa în care te-am văzut adunând tacticos banii cu amândouă mâinile, parcă fără prea multă convingere (nu ești un avar înăscut), ca la orice târg între oameni de onoare, mi-am adus aminte de un roman al lui Thomas Hardy despre un individ care a ajuns primar sau cam așa ceva, un roman plin de ciudățenii care nu li se pot întâmpla decât englezilor.

Nu te mira că bătrânul te privește astfel, nu-și poate crede ochilor că tocmai tu și nu un străin a făcut acest târg incredibil. Poate, în cele din urmă, își va pierde încrederea în tine și-și va schimba părerea cum că ar fi crescut un om. Privindu-l mai cu atenție, sunt convinsă că nu vede înaintea lui altceva decât un bastard.

Prin atmosfera cețoasă sclipesc auriu cataramele centurilor aruncate în neorânduială pe tablă jilavă a mesei, ca un ghem de șerpi cu capete strălucitoare; fețele par să le exprime o satisfacție în curând promisă, gesturile s-au dispersat, lăsând în urma lor doar priviri hulpave pe care le simt smulgându-mi veșmintele fără rușine. Apropiindu-se zorile, cei din jur picotesc pe la mese, ducând mecanic spre gurile puturoase pahare cu băuturi trezite. Le simt, parcă, în obraz, răsufările acre, grăbite, accelerate de nerăbdare...

Ai putut fi atât de nemernic și lipsit de bărbăție să cazii la tocmeală și să-mi pui preț! Nemaivorbind de suma jalnică la care te-ai oprit; degeaba încerci, n-ai să mă convingi că poate e mai bine așa și că măcar promisiunea (în schimbul căreia ai și încasat banii...) ne va scăpa de acești indivizi mânați numai de pofte sexuale și vom putea prinde primul tren, dispărând cu banii. Te rog încă o dată să-ți iei mâinile transpirate de pe mine și să știi că poate nu furia mă aduce în stare să te jignesc, ci o milă fără margini pe care mi-a trezit-o neajutorarea ta, ești un ratat bețiv și neputincios, un hoit împuțit și nici măcar umbra celui pe care l-am iubit și în care aveau încredere toți... până și tatălui tău care, uite, tocmai s-a strecurat spre peron, îi este rușine de tine...

Sunt convinsă că nu ne putem imagina cât de penibili suntem. Până și barmanul obez pare să râdă de noi, chelnerița sigur i-a șoptit despre târgul încheiat, ei nu-i poate scăpa nimic din tot ceea ce se petrece în această bombă clocită. Iată că am ajuns și de răsul unei traseiste!

Bătrânul tocmai trece prin dreptul vitrinei, scrutează încăperea, apropiindu-și obrazul de geamul rece, umbrindu-și ochii cu palma, nu poate fi martorul unei asemenea aberații, s-a lepădat de noi înainte de ivirea zorilor.

Ne îndreptăm înlănțuiți spre ieșire, urmăriți de perechi de ochi sfredelitori, cu priviri tentaculare, care par să se lipească asemenea unor ventuze electrizante – și EI, cu ochii mijiiți, înghițind cu nesaț zațul băuturii, ștergându-și cu dosul palmelor gurile băloase, apoi ridicându-se nesiguri, proptindu-se unul de celălalt, îndemnându-se șovăitori, parcă le-ar fi pierit curajul de mai înainte, nehotărâți care să fie primul.

Ți-am mai spus să-ți iei mâinile astea jilave de pe mine și să nu mai încerci să te scuzi, chiar dacă pot observa și singură că nu mai arăt ca acum paisprezece ani, când ne-am cunoscut, dar asta nu înseamnă că am

ajuns un lucru de împrumutat și nici n-am de gând să mă sacrific pentru voi, mai cu seamă că nu pot să vă mai sufăr...

Printre șiruri de lacrimi, trec trenuri cu navetiști, opresc, își deșartă povara – bipezi veseli ce aleargă zglobii, cu conștiința amorțită, spre locurile de muncă monotone – băști decolorate cu marginile slinoase mirosind a briantină și fum de tutun mucegăit. Zboară conversații uzuale, „Te-ai sculat, neprihănitule?”, „Azi n-am prea fost în labă și m-au cam curățat golanii ăștia”, „Te jumulește Babau (unul de trei pe patru n.a.) pentru treaba de ieri...”, „Fă, ți-am zis să-ți lași târțița la domiciliu, că iar îmi iese ziua prost!” Acari vechi, de când terra, flutură ciocane cu coadă lungă și felinare jechoase (Liber!), trenurile se retrag în depou, ploaia se oprește și lampadarele clipeșc amețite.

Poți să pleci, lașule! N-am ce căuta împreună cu voi. Ia-l și pe bătrân și duceți-vă dracului! Poate mai bine că s-a întâmplat acum, mai bine că ți-ai dat arama pe față, încă sunt tânără, dacă-mi împing pieptul înainte și sânii îmi stau mai sus – îți spun toate astea de ciudă și mă bucur că nu-ți dai seama și mi-e și mai ciudă că nu pot să te urăsc atât cât ai merita, nu mă atinge!

Bătrânul aleargă după ultimul vagon al unui tren de marfă care și-a încetinit mersul trecând pe prima linie, lângă peron. Alergi și tu după el, văzându-l că a reușit să-l prindă și-ți face

semn să te grăbești. Poți să-l ajungi, îți întinde mâna, ajutându-te să urci pe platformă. Sunteți tot mai mici, mai mici, vă pierdeți în aburul dimineții...

Acest zid cenușiu și umed care mă zgârie, mângâindu-mă prin rochia subțire lipită de trup. Ținând ochii închiși, pot doar să mi-i închipui ieșind din restaurant, învăluit într-un nor de fum, doi mai au încă țigările aprinse lipite de buze; și-au aruncat centurile pe umeri, iar bonetele și le-au fixat sub epoleți; vin cu pași rari, fără grabă, pentru o treabă pe care au plătit-o dinainte. Ochii mijiiți mă lasă să-i văd înșiruiți înaintea mea, privindu-mă nedumeriți cum stau pe vine, cu brațele înlănțuindu-mi genunchii și chipul îndreptat spre cer, n-au cum să-și dea seama că în acest moment mă rog să se săvârșească o minune și să mă spulber ca un fum...

Un șuierat de locomotivă. O adiere diafană și, puțin mai încolo, depozitele cenușii, părăsite. Nici unul nu pare să aibă curaj – întrebări puse în șoaptă, strecurate cu sfială la ureche. Aburii de alcool se împrăștie odată cu întunericul, par încurcați, ridică din umeri; brunetul se încheie la veston și-și vără mâinile la subțorii să și le încălzească. Pe peron se înghesuie țărani de la munte, femeii ducându-și povara pe creștet, lăzi, geamantane, coșuri... Cerul se înroșește deasupra copertinei. Ceva ca niște degete moi îmi mângâie obrazii. Răsare soarele...

